

1

‘Dus je hebt je helemaal losgeweekt van de afpersingszaak Black Coin?’ vroeg Yil terwijl ze de rechercheur scherp aankeek. Deze knikte langzaam.

‘Dan hebben we zeker vooruitgang geboekt. Omdat de zaak erg dicht bij je kwam, aangezien er ook personen uit je privéleven bij betrokken waren, werd je flink op de proef gesteld’, concludeerde de bedrijfsarts en ze noteerde wat in de computer.

Rechercheur Verschoor knikte nogmaals bevestigend. Zijn gedachten gingen terug naar de afgelopen maand.¹ Een miljonair die een overval pleegde, was het begin van een grootschalig onderzoek dat tot op heden niet was afgerond. Na het oppakken van verschillende leden van een afpersingsbende, had hij de zaak uit handen gegeven aan de rijksrecherche. Iets wat Yil als een voortgang benoemde. Het deed hem goed. Buiten de therapie was Verschoor hard bezig zijn leven meer in balans te krijgen. Het scheiden van werk en privé in het dagelijks leven ging hem gelukkig steeds beter af. Meer dan een jaar geleden was Van Zessen, met wie hij een hechte band had, om het

1. Dit is te lezen in *Rechercheur Verschoor en de mysterieuze motorrijdster* – serie Rotterdamse zaken deel 3.

leven gekomen. Sindsdien was zijn leven compleet ontregeld. Een tijdlang was het ogenschijnlijk goed gegaan, maar uiteindelijk moesten zijn koppigheid en doorzettingsvermogen het onderspit delven. Daardoor was hij bij Yil, een van de bedrijfsartsen van de politie Rotterdam, terechtgekomen; niet leuk, maar wel precies de rem die hij nodig had. Sinds een maand was hij weer volledig aan het werk. De zaak die toen onder zijn neus werd geschoven was inderdaad echt een proef op de som geweest.

‘Volgens commissaris Dekker heb je de zaak best snel uit handen gegeven. Dat had hij niet verwacht, gezien jouw rol bij voorgaande zaken. Stond je geheel achter die keuze?’ vroeg de bedrijfsarts verder, met haar handen op het toetsenbord.

Even bestudeerde Verschoor het plafond voordat hij zijn antwoord formuleerde. Daarbij constateerde hij dat het wel een beurt kon gebruiken. Kleine scheurtjes gaven het pleisterwerk een interessante textuur.

‘Eigenlijk heb ik sinds kort vele vragen rondom de dood van rechercheur Van Zessen beantwoord gekregen. Ook mede door de recentelijke afpersingszaak. Daardoor kon ik ook dingen voor mezelf afsluiten. Het verwerken gaat nu ook een stuk beter.’

De arts tegenover hem knikte, gevolgd door geratel van het toetsenbord. Blijkbaar vond ze dat ze nog niet voldoende genoteerd had, want Yil vroeg weer verder: ‘Al

eerder heb je aangegeven dat je weer contact had met je ex-vrouw Anna. Wat is daarvan de stand van zaken?’

Hierover hoefde Verschoor niet na te denken. ‘Het gaat steeds beter. We hebben steeds meer contact, voornamelijk via WhatsApp. Vannacht sliep mijn zoontje Jason bij mij omdat Anna avonddienst had. Dus ook daarin zit een zekere vooruitgang.’

‘Fijn voor je’, reageerde Yil. Glimlachend stemde Verschoor daarmee in. Na zijn scheiding had Anna contact met zijn zoontje vrijwel onmogelijk gemaakt. Een reden daarvoor had ze nooit willen geven. Maar sinds ze weer iets meer contact hadden, was er ook meer ruimte voor ontmoeting met zijn kind. En hij kon niet zeggen hoe blij hij daarmee was.

‘Dan komen we bij ons laatste punt’, zei Yil langzaam. Haar ogen gingen weer even naar het computerscherm voordat ze hem aankeek. ‘Het tragische voorval waarbij je collega Lois van Leeuwen ...’

Op dat moment rinkelde de telefoon van Verschoor. Met een spijtig gezicht wurmde hij het ding uit zijn zak en checkte het scherm. Commissaris Dekker probeerde hem te bereiken. Dit kon niet wachten. Hij excuseerde zich en verliet de ruimte om Dekker te woord te staan.

Snel veegde hij de groene button naar boven. Nadat de mannen elkaar hadden gegroet kwam de commissaris gelijk ter zake.

‘Er is een dode jongen gevonden in het Zuiderpark. De

FO² is al onderweg, eveneens rechercheur Zevenhuizen. Jullie zijn op de zaak gezet.’

Verschoor wist wat hem te doen stond. Dit betekende een nieuwe zaak.

‘U kunt op mij rekenen. Ik ga tegelijk ter plaatse.’

Nog geen halfuur later stuurde Verschoor de Volvo het parkeerterrein op dat grensde aan SV Charlois. Het groene voetbalveld was goed onderhouden. Een oudere man was bezig met de reparatie van een voetbaldoel. De aandacht van de man was meer gevestigd op het politiebusje dat de ingang van het voetpad versperde aan het einde van de parkeerplaats. De rechercheur parkeerde vlak voor het rood-witte lint. Een agent hield het lint voor hem omhoog zodat Verschoor er makkelijk onderdoor kon lopen. Naast een voetgangersbord stond Zevenhuizen hem op te wachten. ‘Dit is niet best, Verschoor’, zei hij met een peinzende trek op zijn gezicht. Ondanks dat Zevenhuizen nooit heel optimistisch was ingesteld, merkte Verschoor duidelijk dat het echt niet best was.

‘Verklaar je nader’, zei hij nieuwsgierig. Daarop wenkte Zevenhuizen hem om te volgen. Achter elkaar liepen ze over het voetpad tussen dicht struikgewas met bomen

2. De Forensische opsporing (FO) (vroeger: Technische Recherche) is in Nederland de naam voor de afdeling van de politie die zich bezighoudt met waarheidsvinding door middel van sporenonderzoek op de plaats delict (pd) van een gepleegd misdrijf.

door. Bij een T-splitsing gingen ze naar rechts. Al snel zag Verschoor mensen in witte pakken in een dik struikgewas langs het voetpad staan. Alleen de schouders kwamen erbovenuit.

‘Hier is het’, wees Zevenhuizen hem voor. Door een kleine opening ving Verschoor een glimp op van een voet. Een rood-wit lint gaf aan dat ze via deze opening het plaats delict niet mochten betreden. Genummerde gele bordjes gaven aan dat er bewijsmateriaal was gevonden in de doorgang van het struikgewas. De rechercheurs liepen om het struikgewas heen, over het gras, en kwamen aan bij het water wat het Zuiderpark scheidde van de bewoonde wereld. Een van de mannen in witte pakken wees hun hoe ze bij het lichaam konden komen.

De dode jongen lag op zijn rug met een laagje grond en takken over zijn buik heen. Zijn kleding bestond uit een half opengeritst trainingsvest met daaronder een voetbalpak. Grond, mos en bloed gaven het alles een luguber uiterlijk. Verschoor kon het gezicht niet zien, want het hoofd lag van hem weggedraaid.

‘Weten we wie het is?’ vroeg Verschoor aan zijn collega. Deze knikte. ‘Volgens het rijbewijs in zijn portemonnee is dit Jelle Groen, eenentwintig jaar. De jongen woont in de Hortensiastraat niet heel ver hiervandaan. Aan zijn kleding te zien, kwam hij waarschijnlijk terug van voetbal. Kai en Silvia gaan alle voetbalvelden hier langs om dit te controleren.’

‘Nu moeten we er nog achter zien te komen wat zich hier heeft afgespeeld’, dacht Verschoor hardop na. Intussen bestudeerde hij de plaats delict. Tussen de opening met de gele bordjes en het dode lichaam lag een rugzak van een bekend sportmerk. Een collega van het forensisch team was bezig het object te fotograferen. Alles werd zo goed mogelijk vastgelegd.

‘Deze jongen heeft een flink pak slaag gekregen’, klonk het opeens naast hem. Een van de witte pakken was naast hem komen staan. Het was Vincent, met wie Verschoor al heel wat keren had samengewerkt bij een moordzaak. Daarbij had Vincent als anatoom-patholoog een grote rol. Een levenloos lichaam vertelde vaak veel wat het had doorstaan de laatste paar uren voordat de persoon in kwestie het leven liet.

De heren groetten elkaar, waarna Vincent zijn opmerking beargumenteerde.

‘Het gezicht van de jongen is hevig verwond. Ik durf met zekerheid te zeggen dat dit niet met de blote vuist is gebeurd, maar met een voorwerp. Pas bij de sectie kunnen we bekijken of hij op nog meer plekken is verwond.’ Om te zien wat Vincent bedoelde, liep Verschoor op ruime afstand om het lichaam heen. Met afschuw zag hij dat de anatoom-patholoog geen woord te veel had gezegd. Het gezicht was ernstig verminkt, en nauwelijks te matchen met de pasfoto van het rijbewijs.

‘Dit is afschuwelijk’, bracht Verschoor uit. Hier stemde

Zevenhuizen grondig mee in. ‘Wat is hier gebeurd en wat zou daarvoor de reden kunnen zijn?’

‘Dat gaan we onderzoeken. Een uit de hand gelopen roofoverval is dit zeker niet. Er zat voor zeventig euro cash in zijn portemonnee en er lag een telefoon net naast het pad. Waarschijnlijk ook van hem’, concludeerde Zevenhuizen. Het waren aannamen op grond van bevindingen. Alles moest nog bevestigd worden. Daarna pas konden ze een eerste conclusie trekken.

Vanuit zijn ooghoeken zag Verschoor dat bij de opening een van de witte pakken zich hurkte om de grond te bestuderen. Even daarna wenkte hij zijn collega met een camera en wees hem de plek aan die gefotografeerd moest worden. Nieuwsgierig stapten beide rechercheurs eropaf.

‘Dit is interessant’, begon de collega van het forensisch onderzoek, terwijl hij uit zijn hurkende positie kwam. ‘Hier is een drassig stukje grond. Daarin is het achterste gedeelte van een schoenprofiel gedrukt. We gaan hiervan een gipsmodel maken om na te trekken of dit profiel van het slachtoffer is. Als dat niet het geval is, dan hebben we kenmerken van degene die bij deze situatie betrokken is. Deze jongen heeft dit zichzelf niet aangedaan, dat is duidelijk.’

‘Goed werk’, prees Verschoor zijn collega’s. Nog eens bekeek hij de opening vol met gele bordjes. De grond was bezaaid met dode takken en blaadjes. Ook waren er

duidelijke vegen te zien die naar de dode jongen leidden. ‘Vertellen die weggeveegde grond en putten in de grond ons nog iets?’ vroeg Zevenhuizen aan het witte pak. Deze knikte heftig.

‘Daarvan gaan we ook gipsafdrukken maken. Het lijkt erop dat het slachtoffer door de opening heen is gekropen of gesleurd. Hier en daar zie je inderdaad putten in de grond. Die kunnen bijvoorbeeld van een elleboog of een knie zijn. Dit kunnen we allemaal vaststellen na de gipsafdrukken.’

Beide rechercheurs knikten. Ze wisten genoeg. ‘Wie heeft de jongen eigenlijk gevonden?’ vroeg Verschoor aan Zevenhuizen terwijl ze de plaats delict verlieten. Deze pakte zijn telefoon en opende het scherm met genoteerde informatie. ‘Een man die zijn hond uitliet. Het is hier een losloopgebied. Volgens de hondeneigenaar rende zijn hond de bosjes in. Na enkele keren roepen, wilde de hond nog steeds niet luisteren. Dus ging hij de bosjes in om de hond te halen. Toen vond hij de jongen. Hij heeft gevoeld of de jongen nog een hartslag had en het alarmnummer gebeld. We moeten dus rekening houden met de vingerafdrukken van de hondeneigenaar bij de halsslagader.’

‘... en de profielafdruk in het drassige stuk. Die kan dus net zo goed van de hondeneigenaar zijn’, vulde Verschoor hem aan.

‘Goed opgemerkt, Verschoor. Er is dus werk aan de winkel. Wat wordt onze aanpak?’

Snel maar secuur zette Verschoor alle informatie in zijn hoofd op een rijtje. Op de plaats delict hadden ze genoeg aanknopingspunten gekregen om hun onderzoek te starten. Nu nog hopen dat agenten Kai en Silvia bij hun ronde langs de voetbalvelden iets meer te weten zouden komen. ‘Laten we Stephen eerst vragen de camera’s in deze omgeving te checken. Intussen moet er een bezoek worden gebracht aan het adres waarop Jelle Groen als woonachtig geregistreerd staat.’

Hiermee stemde Zevenhuizen volkomen in. ‘We hebben hier duidelijk te maken met een misdrijf. Zulke verwondingen hou je niet over na een val uit een boom of een onschuldige stoeipartij. Maassen stelt vrijwel zeker een vervolgonderzoek in na de uitslag van de sectie. Laten wij daarom alvast maar wat voorwerk verrichten.’

Al overlegend liepen ze naar hun auto. Eerst zouden ze commissaris Dekker inlichten en de verklaring van de honden-eigenaar inlezen.

Verschoor keek voor het instappen nog eens naar het voetpad. Tijdens hun bezoek op de pd waren er witte schermen neergezet om nieuwsgierige omstanders het zicht te beletten. Hier en daar stonden journalisten foto’s te maken. Binnenkort zou heel Rotterdam weten dat een jongen vermoedelijk door een misdrijf om het leven is gekomen.